Ч. 280 Субота 13 (25) грудня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Порядок першого засїданя галицкого Сойму. — Ситуация в Чехії. — Кілька гадок з бесїди угорского президента мінїстрів. — Дальші вісти про Порт Артур.)

Як звістно, Сойм галицкий збере ся вже ві второк дня 28 го с. м. на сесию а порядок першого засїданя розіслано вже послам. Після того порядку відбуде ся того дня богослуженє в латиньскій і рускій катедральній церкви, а потім о 12 год. в полудне відбуде ся відкритє Сойму. По бесїдах маршалка краєвого і намістника будуть передачі поодиноким комісиям 62 предложень Видїлу краєвого і одно предложенє правительства в справі зміни декотрих постанов соймової ординациї виборчої. Слїдуючі засїданя відбудуть ся відтак в середу дня 29 і четвер дня 30 с. м., на котрих відбудуть ся вибори до подоиноких комісий, а також буде ухвалена провізория буджетова на перший квартал 1898 р. а евентуально будуть поставлені самостійні внесеня. Відтак наступить перерва аж до 10 січня, раз з причини руских сьвят, а відтак і длятого, щоби комісиям дати можність виготовити свої реферати. Не знати також, чи не наступить яка зміна в президиї, бо звістно, що заступник маршалка краєвого в Соймі Є. Ем. кардинал Сембратович, хоч і має ся значно ліпше по перебутій недузї, то всетаки не має на стілько сил, щоби міг являти ся на кождім засїданю і на случай потреби навіть на довший час заступав маршалка підчас нарад.

Вага теперішної ситуациї полїтичної у внутрі нашої держави лежить в Чехії, але доси бодай не видко, щоби там ситуация проясиювала ся і робила надію на спокійнїйшу недалеку будучність; противно здає ся, як коли-б Нїмці малу охоту доводити до крайности, а Чехи також не хотїли анї на волос уступити. Розходить ся наперед о то, чи Нїмці возьмуть участь в нарадах ческого сойму. Декотрі загорільцї зпоміж них настають на то, щоби не брати участи, а противно скликати зобри нїмецких послів до якого нїмецкого міста, значить ся, Нїмцї хотїли би мати свій окремий нїмецкий сойм. Другі знов піддають гадку, щоби ще перед соймом скликати послів на раду, а ті нехай би рішили, чи брати участь в засїданях сойму, чи нї. З другої же сторони доносять, що предсїдатель молодоческого клюбу др. Енґель має сими днями приїхати до Відня, де мають ся відбути переговори правительства з Молодочехами і Нїмцями в справі язиковій, а від того буде зависїти дальше поступованє Нїмців.

Підчас дебати над провізориєю угодовою в угорскім парляментї сказав угорский президент мінїстрів між иншим сї характеристичні слова: Я констатую, що Угорщина на основі арт. 12 закона з 1867 має безусловно право по скликати в сей час до житя самостійну область митову, скоро то буде уважати за відповідне своїм інтересам і за конечне. Не ставлю того тепер за цїль, бо я того погляду, що для краю користнїйше, наколи би прийшло до угоди з Австриєю з увзглядненем інтересів краю. — В Австриї — сказав Банфі — законодайну машину розстроєно. Меншість зробила конституцийне поступованє неможливим такими способами, котрі після мого погляду ведуть до знищеня парляментаризму. Іменно длятого, що правительство держить ся точно постанов §. 68 арт. 12 закона з 1867, не могло оно згодити ся на переведенє провізориї угодової при помочи §. 14 і мусїло длятого поставити проект закона о самостійнім залагодженю провізориї. В інтересї дуалістичної монархії хочемо дати Австриї так сказати би віддих, а коли то робимо, то маємо за собою велику більшість краю. О тім не можна сумнївати ся. Ми не хочемо викликувати заколоту, котрого велич годї навіть собі подумати.

Мимо всяких заперечень зі сторони Росиї о тревалім занятю Порт Артура справа ся не перестає робити великого занепокоєня в сьвітї політичнім. Тепер доносять з Йокагами, що й в цїлім Японї настало також велике занепокоєнє. На вість о тім фактї відбула ся зараз нарада японьских мінїстрів а в краю проявив ся воєнний настрій. З Наґасакі відплила японьска фльота одержавши тайний приказ. Куди поплила — не знати.

Новинки.

Львів дня 24-го грудня 1897.

— **Є. Е. п. Мінїстер бар. Лєбль** приймав вчера перед полуднем в бюрі кн. Намістника.

43)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Надармо дивила ся она, чи не побачить якого сьвітла, котре би їй показало дорогу до тої хати. Все ще доходила до неї розмова офіцирів і гнала єї наперед, а тиха самота, пізна нічна пора і небезпечність дороги та непевність, чи віднайде ту хату, шептали їй до уха, щоби вертала.

В сїй хвили доглянула якесь слабе сьвітло в тій сторонї, де повинна би була бути хата. Але й зараз щезла єї надія, бо коли овид трохи проясиив ся, показало ся, що то була якась зірка.

Нараз викотив ся місяць зпоза вершка гори і облив єго своїм сьвітлом. Але хоч і як треба їй було того сьвітла, щоби могла іти дальше, то все таки оно не додало їй відваги, бо хоч вже й виділа цїль своєї дороги, то й показала ся їй велика трудність до єї осягненя. Коли она тепер случайно обернула ся, відскочила від того предмету, до котрого була приперла ся, думаючи, що то дерево, мов би єї яка гадина вкусила. То була шибениця, призначена для єї брата.

Аж тепер Францес вже не надумувала ся, але пігнала вітрами почерез поля і незадовго станула у підніжа гори, де мала надію знайти стежку, котрою можна би вийти на вершок.

Хоч і як була стрімка скала, а все-таки знайшла ся вузонька стежочка, котрою можна було вийти на гору. Відважна дївчина глянула ще раз позад себе і пустилась в дальшу дорогу.

Незадовго перейшла через ліс і вийшла на якусь полянку, де вже стежка не була так стрімка. Францес набрала нової надії, але стежка крутила ся так на всї сторони, що она рішила ся іти навпростець. Але незадовго минула свою цїль і знов скали та дебри спинили єї в ходї.

Утомлена дївчина сїла собі наконець на якийсь камінь, щоби собі спочити і роздумати. Місяць осьвітив сценерию перед нею. Сподом гори під нею виднїли ся білі намети піхоти мов білі точки. Вікно єї тети було осьвітлене, а Францес могла собі легко подумати, що єї тїтка зі страхом споглядає тепер на гору та чекає нетерпеливо того, що тепер буде.

По стайнях порушали ся ліхтарнї; она подумала собі, що то драґони лаґодять ся до нічного походу, і тогди схопилась знову, та пустилась дальше.

На щастє гора була стіжковата, як і всї гори в сих сторонах, а коли Францес пустилась в долину, була майже певна того, що мусить конче дійти до тої хати.

Може ще дві години мусїла так борити ся зі всїлякими трудностями. Кілька разів здавало ся їй, що буде мусїла дати собі спокій, бо вже дуже змучила ся, кілька разів упала була навіть досить сильно, аж наконець удало ся їй вийти на малу площу.

Змучена, положила ся на якусь скалу, щоби відпочити, але за кілька хвиль встала знову і пустилась шукати хати. Станула на якийсь вистаючий з боку камінь і розглянула ся доокола, але з якоїсь хати анї слїду. Надармо заглядала попід кожду скалу, думаючи, що там десь укриває ся похатник; але не було анї слїду якоїсь хати, анї не видко було й живої душі. Аж нараз, коли нахилила ся наперед, щоби подивити ся в долину, імило єї за очи якесь сьвітло і обвіяло лице теплим воздухом.

Коли Францес опісля лїпше роздивила ся, побачила, що стоїть як раз повисше того, за чим шукала. Крізь дїру зроблену в криші хати виходив дим, а коли вітер єго розвіяв, побачила она в споді палахкотіючий огонь. Вузенькою стежкою на скалї зійшла она в долину і станула перед дверми хати, що була зроблена з кругляків і припирала до скали так, що скала була єї позадною стїною. Криша була зроблена з кори, а шпари в нїй позатикані мохом і вкриті галузєм. В однїй із бічних стїн було лиш одно віконце з одною маленькою шибою.

Францес заглянула насамперед крізь якусь шпару до середини, щоби видїти, хто там єсть і аж тогди вайти.

В серединї було сьвітло лиш від огню, але мимо того було так ясно, що можна було читати. В однім кутї була розстелена солома, а в неладї розкинена вовняна дерга на нїй була доказом, що там хтось недавно лежав. На стїнах доокола висїла всїляка одіж для всякого віку, для кождого пола і для всякого стану. Словом, там був такий вибір всїлякої

представленя властий і репрезентаций. По представителях духовеньства приймив Є. Ексцеленция радників ц. к. Намістництва під проводом п. Віцепрезидента Лідля. З черги представляли ся п. Міністрови: краєва рада шкільна, президент вискої суду краєвого з президентом суду краєвого і управителем краєвого суду карного та з старшим прокуратором державним, президия ради здоровля, президент міста разом з обома віцепрезидентами, академічний сенат університету, дирекция поліциї, дирекция почт і телеграфів, дирекция домен і лісів. — Відтак удїляв п. Міністер приватних авдиенций.

— **Головний виділ Руского товариства педаґоґічного** постановив речинець до сплати залеглих вкладок членьских до товариства до кінця сего року. З початком же 1898 року будуть виче́ркнені з книги членів всї ті П. Т. члени, котрі не заплатили членьскої вкладки бодай за рік 1896-ий.

— **Маґістрат міста Львова** по мисли §. 5. розпорядженя міністерства судівництва з 7 жовтня 1897 подає до загальної відомости, що всякі письма судові, котрі не могли бути доручені сторонам приватним через органи судові по мисли припису §§. 102 и 103 процедури судової з 1 серпня 1895, зложені будуть в експедитурі маґістрату (ратуш III поверх), де зголошуючим ся сторонам, по виказаню ідентичности, будуть видавані за потверджененм відобраня щоденно в годинах урядових, а іменно в днї звичайні від години 8 рано до 2 пополудни, а в недїлї і сьвята від 10 до 12 в полудне.

— **Вечерниці сьвято-Николаївскі**, устроєні „Клюбом Русинок“, принесли чистого доходу: із вступу і буфету 33 зр., з розпродажи фантів 31 зр., разом 64 зр. Увесь дохід розділив „Клюб“ між товариства: „Руслан“ і „Шкільну Поміч“ по 32 зр. Надто жертвував о. Іван Рудович на вечерницях на „Шкільну Поміч“ 15 зл. Квоту 32 зр. на „Руслана“ передано Вп. директору Харкевичеви, а 47 зр. на „Шкільну Поміч“ Вп. о. катихиту Стефановичеви. **Вечерниці сьвято-Андріївскі** принесли чистого доходу на памятник Т. Шевченка 40 зр., котрі вложено на книжочку щадничу.

— **З товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ у Львові** довідуємо ся, що по мисли нового закона (реґулятиву) о товариствах асекурацийних з дня 5 марта 1896 ч. 31 Дн. з. д. — після котрого ц. к. Міністерство справ внутрішних, покликане до нагляду над товариствами асекурацийними має право і обовязок періодично контролювати стан, діловодство, касу і книжки кождого товариства через своїх інспекторів, — відбуло ся власне таке шконтро в днях 20, 21 і 22 т. м. також в товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“ через виделеґовану комісию міністеріяльну. Комісия та справдила кожду позицию приходів і розходів, як також білянсу за рік 1896, провірила цінні папери, вкладки банкові, каси, кавциї і інвентар товариства, контролювала виплату шкід, приглянула ся устрови внутрішної маніпуляциї і порядкови реасекурациї, — і сконстатовала, що діловодство, книги, рахунки і майно того товариства суть в належитім порядку.

— **Уставлене помоста в другій городскій Преображеньскій церкві у Львові** при „Народнім Домі“ зачне ся з початком весни, а найдальше в літї слїдуючого року. Поверхність того помоста в партері виносить 800, а на хорах і в шести льожах 300 квадратових метрів.

— **Білети вступу на засїданя соймові** видавати буде канцелярия соймова (будинок соймовий, I поверх) завсїгди в день перед засїданем від години 6 до 7 вечером. Білети на перше засїданє сойму видавані будуть в понедїлок 27-го с. м. від години 11 до 1 в полудне.

— **Аматорске представлене** відбуде ся в недїлю дня 26-го с. м. в Бродах, в сали музичного товариства тамошної „Міщаньскої Читальнї“. Відогравть молодїж Котляревского „Наталку Полтавку“. Дохід призначений на будову „Народного Дому“ в Бродах.

— **З жалю.** В Станиславові відобрав собі житє міщанин Альойсий Ояк, чоловік заможний, випивши значну скількість карболевої кислоти. Причиною того самоубийства мав бути жаль по втратї дочки, 15-лїтної дївчини, що померла перед кількома днями на віспу.

— **Заштилетований актор.** Один з найпопулярнїйших анґлїйских акторів Вілїям Терріс погиб в Льондонї під ударами ножа дня 16-го с. м. в хвили, коли входив до театру на вечірне представлене. Був він героєм в мельодраматї і божищем льондоньских жінок. Убийник, відправлений слуга і статист, влучив ножем Терріса в саме серце, так що нещасний сконав в одній хвили. Представлене вже не відбуло ся сего вечера, а убийника арештовано.

— **За убийство вітця** ставав в середу перед львівским судом присяжних Кирило Сеньовский, паробок з села Скваряви. Майже 30 лїт жив Михайло Сеньовский, господар з Скваряви „на віру“ з Євкою Химчак. З того пожитя походив син Кирило, логин і ледащо, що не хотїв брати ся до нїякої роботи при господарстві, лише заводив безнастанні спори з своїм вітцем, що не позваляв єму женити ся. Дня 17 серпня с. р. вертали отець і син з поля фірою до дому в Скваряві. Кирило вступив по дорозї до коршми, а отець вернув до дому і по вечери вигнав конї на пасовиско, та вже більше не вернув. То звернуло увагу цїлого села, але що не було нїякого слїду убийства, то й полишено Кирила в супокою. Допера 12 вересня найшов Михайло Ной, господар з того самого села трупа Сеньовского в ярі під селом, присипаного землею. Труп мав цїлком розторощену голову і богато синцїв, котрі вказували на то, що убийник знущав ся на трупі. Кирила арештовано і він зараз признав ся до убийства, а за причину подавав то, що отець велїв єму іти з собою до лїса красти дерево. Він не хотїв іти і сховав ся перед вітцем в корчах. Колиж отець его найшов і почав бити, тодї він для своєї оборони ударив его колом в голову і утїк. На другий день вернув на місце злочину і закопав трупа. Сьвідки зізнали всї згідно, що Кирило жив з вітцем в незгодї, волочив ся по коршмах, пив і нїчого не робив, в наслїдок чого приходило між ним а вітцем до суперечок. По переведеній розправі видали судиї присяжні вердикт, котрим потвердили 8 голосами перше питанє в напрямі морду, а трибунал засудив Кирила Сеньовского на кару смерти через повішене. Оборонець зголосив відклик неважности. Обжалований приймив засуд рівнодушно.

— **Помер** Іван Довбняк, учитель народний в Уличнї, дрогобицкого повіта, дня 11-го грудня сего року.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 грудня. День уродин Єї Вел. Цїсаревої обходжено в цїлій Монархії як що року торжественно. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера перед полуднем до Вальзе, щоби там перебути через Різдвяні сьвята у Архікняжої пари Франца Сальватора.

Відень 24 грудня. W. Ztg. оголосила розпорядженє цїсарске в справі запомоги і потрібних инших кредитів з фондів державних для потерпівших від нещасть елементарних.

одежі, що стало би єї було на цїлий баль масковий.

Напроти огню була отверта шафка, в котрій було трохи якоїсь посудини та й останки страви. Перед огнем стояв стіл а на нїм лежала велика книга нїби біблія, а коло стола стояв один одніселький столець. Найбільше зацїкавив Франсесу той чоловік, що тепер сидїв коло того стола.

Той чоловік спер був голову на руку, так, що она не могла видїти его лиця і дивив ся в якісь папери та задумав ся над ними. Перед ним на столї лежала пара дорогоцїнних пістолетів, а з боку при собі мав шпаду з штучно виробленою ручкою. Франсес пізнавала по одежи лиш тілько, що то не був анї Герве, анї єї брат.

Незнакомий мав волосє взад зачесане і як на тодїшні часи добре напудроване. На земли лежав малий круглий капелюх, бо стіл майже цїлий був заложений паперами і кількома великими мапами.

Для нашої героїнї була то несподївана подія.

Она так була о тім переконана, що той чоловік, котрого два рази видїла, був похатник, що коли довідала ся о втечи свого брата, не сумнївала ся анї трошки, що они оба будуть в сїй хатї, в котрій тепер, як показало ся, був хтось инший, якийсь незнакомий.

Сама не знала, чи чекати, чи відступити ся та піти, коли незнакомий взяв руку і обернув ся лицем, а Франсес на своє превелике диво пізнала в нїм щирі, остро визначні і спокійні черти Гарпера.

Все, що Денвуді говорив їй о его власти і становиши, все, що він сам обіцяв єї братови, все довіре, яке в нїй обудила повна поваги его особа, наперло тепер на Франсесу. Она отворила двері, вбігла до хати і кинулась Гарперови до ніг, обняла его колїна і крикнула:

— Ратуйте єго! — Ратуйте его! — Ратуйте мого брата! Пригадайте собі, що Ви обіцяли і ратуйте его!

Коли двері отворили ся були, схопив ся Гарпер і сягнув рукою по пістолет, але й зараз взяв єї назад, коли відхилив капушу, що закрила була лице молодої дївчини і досить занепокоєний відозвав ся:

— Панно Вартон! Ви чей не самі?

— Нема нїкого зі мною крім Бога і Вас і на его сьвяте імя заклинаю Вас, памятайте на Ваше приреченє та ратуйте мого брата!

Гарпер підняв єї лагідно, казав їй сїсти собі на столець та попросив, щоби трохи стямила ся а відтак розповіла єму, чого хоче. Франсес послухала его зараз, а відтак розповіла єму все докладно, що єї спонукало іти сюди самій та ще й в так пізній порі серед ночи.

Гарпер вислухав єї оповіданя з щирим сочувством а коли она скінчила оповідати, він призадумав ся і став ходити по хатї.

По малій хвили відозвала ся Франсес несьміливо:

— Майор Денвуді єсть нашим приятелем, але его строга честність не позваляє єму стати нам в помочи, хоч — мимо того, що его чувства, — его чувства для — для мого брата — він уважає то своїм обовязком, щоби мимо того всего его знову зловити. Але він не уважає небезпечність мого брата за так велику, як ми, бо числить на Вашу поміч.

— На мою? — спитав Гарпер здивований.

— Так, на Вашу. Коли ми єму повторили Ваші ласкаві слова, сказав він, що Ви маєте власть — і як здає ся також і волю виробити для Генрі'го помилуванє.

— Чи сказав ще щось більше? — спитав Гарпер трохи занепокоєний.

— Нї, нїчого.

— Не перечу, панно Вартон, що я в тій нещастній війнї межи Анґлією а Америкою граю малу ролю. Втечу Вашого брата маєте завдячувати тій обставині, що я знаю то, що він невинний та й памятав на то, що обіцян. Але майор Денвуді помиляє ся, коли каже, що я міг би щось публично зробити в справі его помилуваня. То річ певна, що я маю вплив на его судьбу і даю Вам слово — котре у Вашінґтона щось значить, — що буде зроблена перешкода, щоби его знов не зловлено. Але Ви знов мусите менї обіцяти, що о сїй нашій розмові не скажете нїкому нїчого, аж будете мати від мене призволенє о тім говорити.

Коли Франсес єму то обіцяла, він говорив дальше:

— Похатник і Ваш брат будуть тут незадовго, — але Генрі, королївский офіцир, не сьміє мене тут видїти, бо инакше міг би Бірч житем заплатити.

— О нї! — відповіла Франсес — Генрі не може нїколи бути так безчестним, щоби зрадив чоловіка, котрий уратував єму житє!

— Панно Вартон, тут не розходить ся о якусь дитинячу забавку. Житє і доля людий висять на слабій ниточцї і не можна з нїчим спускати ся на що небудь. Як би сер Генрі Клїнтон знав, що той похатник сходить ся зі мною і серед таких обставин, то тому бідному чоловікови зараз би житє відобрали. Длятого майте ся на осторожности і мовчіть. Скажіть Вашому братови і Бірчеви, що знаєте і намовте їх, щоби чим скорше дальше втїкали Скоро зможуть перед ранком дійти до послїдних пікет нашої армії, то я вже постараю ся о то, що дальше вже не будуть гонити за ними. Для

Париж 24 грудня. З причини непокоїв на Креті одержали два кораблі в Тульоні лагодити ся в дорогу до Крети.

Штука, наука і література.

— **„Літературно-наукового Вістника“** книжка І. за січень 1898 р. вийшла вже з друку сими днями. Перша книжка „Вістника“ розійшле ся всім передплатникам „Зорі“ і „Житя і Слова“ на показ. Дальші книжки будуть висилати ся виключно лиш по присланю до дня 3-го січня н. ст. 1898 р. части передплати в висоті 3 зр. На самі замовленя „Вістника“ не буде висилати ся. — Перша книжка нового журнала обіймає до 13 аркушів друку і представляє ся дуже гарно.

Переписка зі всіми і для всіх.

Оповістка.

В Білій коло Чорткова у одного властителя реальности украдено в ночи з 15 на 16 с. м. три робучі клячі: одна гнїда, лїпший бороняк, не дуже скора, середно велика, літ 12; друга ясно жовтаво булана, менша, скора, мала кордюк на язиці, літ 9; трета, звичайний малий бороняк, темно булана, лїнива, літ 10. Всї три ковані остро на зиму. Хто поможе відшукати ті конї, дістане від властителя по 5 зр. від штуки. Зголосити ся: до Уряду громадского в Білій, почта Чортків.

Л. в Сор.: 1) До забезпеченя випханих оказів всїляких зьвірят від молїв і инших шкідників уживає ся аршенїку, котрим напускає ся не лиш самі кожі, але й материял, котрим випхає ся зьвірята. — 2) Такої книжки, котра би учила, як випихати всїлякі зьвірята, нема не то в рускій, але й в польскій мові. Єсть дуже добрий підручник нїмецкий: Martin, Taxidermie (Präpariren, Ausstopfen) і атляс до того, ціна 3 зр 60 кр. А всеж таки гадаємо, що і з найлїпшого підручника не можна вивчити ся штуки випиханя зьвірят, коли бодай не видїло ся, як хтось практичний в тій штуцї то робить. Головна річ єсть в здойманю кож способом т. зв. „міхом“ (без розрізуваня повздовж цїлого зьвіряти), а найтруднїйша робота при птицях. Відтак велика штука в тім, щоби випханим зьвірятам надати природну позицию, що дуже богато причиняє ся до краси випханих оказів і надає їм вартість. — 3) Що-до збуваня випханих оказів і як то могло би виплачувати ся, то дійстно трудно Вам на то відповісти. Як би окази були дійстно добрі і придатні а відтак і досить рідкі, то можна би порозуміти ся з деякими торговлями, що торгують такими предметами. Але ледви чи можна би що вдїяти, бо властителї таких торговель суть звичайно самі препараторами. Але ось як можна би зробити: так, як роблять учителї в нїмецких краях. Они укладають систематичні збірки всїляких оказів з творів природи, відповідно до потреби шкільної науки і оголошують, що мають на продаж а заряди шкіл у них купують. Та й наші учителї могли би піти за їх приміром. Як би н. пр. в якімсь окрузї шкільнім знайшов ся один учитель препаратор, то він міг би легко забезпечити собі відбит своєї збірки таки в своїм окрузї. В той спосіб можна би а навіть і повинно би ся засмотрювати школи в потрібні окази до науки. В однім окрузї міг би н. пр. який учитель займати ся випиханєм зьвірят, в другім другий міг би робити збірки пожиточних або шкідливих комах, в третім, третий міг би робити зїльники з ростин ужиточних в господарстві, промислї і т. д. Инші учителї повинні би тогди настававати на то, щоби з фондів шкільних такі збірки закуповувано. Тим осягнуло би ся двояку цїль: школи могли би легко і дешево придбати собі систематично уложені збірки, потрібні до науки з погляду, а деякі учителї мали би побіч своєї малої платнї бодай якийтакий побічний дохід. Коли може так бути деинде, то чому не моглоби й у нас так бути? — **К. Б. в Ш.:** Про коросту і її причину і способи як від неї лїчити ся, писали ми вже давнїйше в „Добрих радах“. Видко, що Ви того не читали або забули на то. Короста не єсть небезпечна недуга, але дуже погана і заразлива, а коли она часто прокидає ся між людьми у Вашім селї і в околици, то знак, що там люди дуже нехарні і жиють в нечистотї і брудї.. Причиною корости єсть дуже маленьке зьвірятко т. зв. „ровточок свербяк“ або „коростяк“, подібний до того кліща, що то часто чіпає ся пса або вівцї, а часом і чоловікови впиває ся в тїло. Той коростяк точить тїло і викликує недугу звану коростою. Того коростяка можна набрати ся від чоловіка, що має коросту, від его одежі або постелї і тому короста єсть заразлива. Від корости єсть найлїпша слїдуюча масть: 8 ґрамів калїюм карбонату (білий порошок, купує ся в аптицї), 15 ґрамів цьвіту сїркового (дуже мілкий порошок з сїрки — не потовчена сїрка) і 60 ґр. смальцю. (Найлїпше казати собі зробити ту масть в аптицї). Викупавши ся добре в теплій водї, треба тою мастию два або й три рази на день помастити ті місця на тїлї, де єсть короста, або таки й цїле тїло. Замість тої масти можна також взяти перувіяньского бальзаму, змішати по рівній части з чистим і міцним спірітусом і тим мастити ся, а короста щезне. — **І. Яр. в Шол.:** З Ваших льосів не витягнений анї один. — **А. В.:** Кажіть собі прислати катальоґи з книгарнї Губриновича і Шмідта або з „Книгарнї Польскої“ у Львові. Таких однакож катальоґів, як висилають великі книгарнї нїмецкі, не дістанете, бо й книгарство польске не так розвинене як нїмецке. — **В. С. Б.:** Не єсть нїчого шкідливого, природний обяв. Лиш треба уважати, щоби зачасто не повтаряло ся, бо тогди все-таки ослаблює. Уживайте богато руху і сериозно працюйте. На ніч не їсти тяжких страв; вчасно вечеряти, зараз по вечери не лягати спати і не лежати горілиць лиш все боком. В день особливо зараз по обідї не лягати спати. Сьвіжий воздух, здорова і легко стравна пожива, ґімнастика і проходи аж до утоми, часта купіль тепла, а відтак студений туш, лїтом що дня студені купелї будуть Вам добре робити.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—		9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають порунічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

майора Денвуді єсть лїпша робота, як наставати на житє свого приятеля.

Гарпер посклaдав мапи і папери, коли понад хатою дав ся почути Бірчів голос.

— Сюди, капітане Вартон — говорив похатник чогось дуже голосно, так, що то аж мусїло звернути увагу на себе — тут тото гнїздо, о котрім я Вам говорив!

— Де, де?

— Тут — але поволи друже — відповів похатник так само голосно — але стежка таки добре ховска.

Гарпер приложив палець до уст, щоби Францесї ще раз наказати мовчанє, взяв капелюх і пістолети, побіг до одного кута в хатї, розсунув висячу тут одїж і зайшов в якусь печеру, що тягнула ся попід скали.

Можна собі подумати, з яким здивованєм застали Генрі і Бірч молоду дївчину в хатї.

Францес кинула ся свому братови на шию і не могла слова промовити, лиш розплакала ся.

Але Бірчеви в его груди дїяло ся зовсїм щось иншого. Він кинув оком на горіючий огонь, відтак подивив ся в шуфлядку в столї, та видивив ся трохи перепуджений, коли побачив, що она порожна.

— Чи Ви самі? — спитав він борзо. — Та-ж то неможливо, щоби Ви самі сюди зайшли.

— Сама одна — відповіла она глипнувши притім на укриту печеру, що не уйшло бистрих очий похатника.

— Звідки-ж ти тут взяла ся? — спитав Генрі. — Та звідки ти знала о сїм місци?

Францес все їм розповіла. Коли Бірч почув, яким способом она відкрила тут сю хату, схопив ся і своєю палицею вибив шиби у вікнї.

— Я маю дійстно мало спокою — сказав він — але й того трошки годї менї уживати без небезпечности. Гонять за мною по отсих лїсах, як за яким зьвіром — лиш на сїм місци, коли менї удасть ся сюди забічи, можу безпечно переночувати. Чи хочете причинити ся до того, щоби житє нужденного чоловіка стало ще нужденнїйшим?

— О, нїколи! Ваша тайна єсть у мене безпечною. Як Бог над нами!

Похатник успокоїв ся і скористав з хвильки, підчас котрої брат з сестрою заговорили ся та незамітно поліз в печеру.

Генрі вийняв з кишенї свій записник, написав на карточцї кілька слів, зложив еї і дав сестрі, та сказав:

— Францесо, ти дала сеї ночи доказ, що ти душа, якої нема другої на сьвітї. Коли мене любиш, то не отвираючи сеї карточки, віддай еї майорови Денвуді і памятай, що дві години часу можуть моє житє уратувати.

— Зроблю так. Але не задержуй ся тут довше —

— Ваша сестра правду каже — відозвав ся Гарве, котрий незамітно вийшов знову з печери. — Мусимо зараз вибирати ся в дальшу дорогу. Ось маю трохи поживи на дорогу.

Генрі вирвав ся від своєї сестри і незадовго щез з своїм проводирем серед нічної пітьми.

Безпосередно по тім вийшов Гарпер знову, подав Францесї мовчки руку і повів еї — знаючи тут очевидно кожду пядь землї — долї горою.

Францес зміркувала, що еї проводир не єсть звичайним собі чоловіком. Певний крок, поважна постава, огнисте а всеж-таки лагідне око — все то зраджувало чоловіка великого значіня.

(Дальше буде.)

З друкарні З. Лозинського під зарядом Й. І. Вебера.